

Β. Ἀμερικῆς χάριν γεωλογικῶν μελετῶν, παρητήθη, ὡς ἐκ τῆς νέας αὐτοῦ ἐντολῆς, τὴν θέσιν προέδρου τοῦ αὐστριακοῦ συλλόγου τῶν Ἄλπεων, ἣν κατεῖχε κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν.

Διερευνῶντες τοῦ ἀνταρκτικοῦ. — Χωρὶς ποσὺς νὰ πτοηθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀτυχημάτων τοσούτων προσώπων, πειραθέντων τὴν ἀνακάλυψιν θαυμασίων ἐν τῇ νοτίῃ πόλῃ, ἄγγλοι ναυτικοὶ ἀνέλαβον τὴν διεξαγωγὴν ἐξερευνησεως τοῦ ἀνταρκτικοῦ. Ὁ πλοίαρχος Γκρήϊ, ἔμπειρος φαλαινόθηρας τοῦ Πήταρχαϊδ, ἐπιθυμεῖ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀκρίθειαν τῶν ὑπὸ τοῦ σίρ Ἰακώβου Ρὸς δημοσιευθεισῶν ἐκθέσεων περὶ τῆς ὑπάρξεως ἐκτεταμένων μερῶν ἀλιείας τῆς φαλαίνης ἐν ταῖς νοτίαις θαλάσσαις. Πολλῶν δὲ τῶν φίλων αὐτοῦ προμηθευσάντων αὐτῷ τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τοιαύτην ἐξερεύνησιν χρηματικὰ ποσὰ ὁ ἀνωτέρω πλοίαρχος θὰ ἐφοπλίσῃ σκάφος ἐκ τῶν εἰς θήραν τῆς φαλαίνης χρησιμοποιοιμένων καὶ θὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ μέρη τῶν διαρκῶν πάγων ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους. Πιστεύεται ὅτι θὰ καταρτισθῇ ἀρμοδίᾳ διὰ τὸν πλοίαρχον Γκρήϊ συνοδίᾳ καὶ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ βαρῶνου Νορδενσκιόλδ, τοῦ ἐξόχου νορβηγικοῦ ἐξερευνητοῦ, διδάκτωρ Νορδενσκιόλδ, θὰ συνοδεύσῃ τοὺς ἀνωτέρω ὡς ἱατρός, οὕτως ὥστε θὰ ἔξῃ ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ ταύτης πλήρη εὐκαιρίαν πρὸς ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας ἐν χώρῃ καθ' ὅλοκληρίαν σχεδὸν ἀδιερευνητῇ.

Ἡ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Ἴδου τίνι τρόπῳ περιγράφει τὴν σημερινὴν Μαδαγασκάρην, ἀμερικανὸς τις, ὁ ἐν Ταματάθῃ πρόξενος τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, κ. Τζῶν Α. Γουῶλλαρ.

Ἡ Μαδαγασκάρη εἶναι μία τῶν ὠραιότατων χωρῶν ἐξ ὧν εἶδον. Ἡ ὄψις αὐτῆς συμπίπτει πρὸς τὴν ὅψιν εὐρέος κήπου πλήρους ἀνθέων καὶ ὀπωροφόρων δένδρων. Ὅπουδῆποτε κἂν στραφῇ ὁ ὀφθαλμός, τὸ ὄμμα τέρπεται ἐκ ταύτης ἥ ἐκεῖνης τῆς θαμβωτικῆς καλλονῆς. Ὑπάρχουσι ἐκτεταμένα δάση αὐτόθι κατὰ γράμμα κατὰ κλυστὰ ὑπὸ ἐρυθρῶν, ροδοχρόων καὶ ἀλουργῶν ἀνθέων, πολλάκις δὲ δύναται τις ἐπὶ ἐν ὅλῳ μίλιον νὰ δδεύῃ καὶ νὰ εὐρίσκηται πρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου θεάματος ἐν ἐκάστῳ αὐτοῦ βήματι, ἐνῷ δὲ περιπατεῖτε ἐν τῇ Ἐδέμ ταύτῃ καταθέλαγεσθε ὑπὸ τοῦ κελαδῆματος τῶν πτηνῶν, τῆς πτήσεως τῶν ὠραιότατων χρυσαλλίδων καὶ τοῦ ὑποκώφου βόμβου τῶν μελιττοφόρων καὶ λοιπῶν μελισσῶν. Ἐπὶ μίλια ὅλα πρὸς τούτοις δύνασθε ν' ἀκούητε τὸν ἤχον τῶν μεγάλων τῆς θαλάσσης κυμάτων, κατακυκλιομένων ἐναντίον τῆς ἀκτῆς ἐν ἀκαρεῖ σχεδὸν καὶ μετ' ἴσης ταχύτητος ἀποχωροῦντων, ἵνα ἐκ νέου ὀρμητικὰ ὑποστρέψωσι, πλήσσοντα τὴν ἀκτὴν μετὰ τοσαύτης δυνάμεως καὶ κρότου, ὥστε οἱ μὴ ἐν τούτῳ εἰθισμένοι νὰ ὑποθέτωσιν ὅτι χιλιὰς τηλεβόλων ἐνέργει κατὰ τῆς Μαδαγασκάρης. Ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχει. Ἴσως ὅταν «οἱ ἐωθινοὶ ἀστέρες ἀπὸ κοινοῦ ἔφαλλον» ἐν τῇ ἀρχαίότητι αὐτὰ ταῦτα τὰ κύματα ἀφίουν τοὺς βροντώδεις αὐτῶν ἤχους, ἀναμφιβόλως δὲ ὁ αὐτὸς καταστρεπτικὸς καρχαρίαρ ἐσύχναζεν ἐν ταῖς ἀκταῖς μήπως παρασχεθῇ αὐτῷ εὐκαιρία νὰ συμποσιάσῃ, καταβροχθίζων ἀνθρωπὸν τινα ἢ βοῦν, ἀκριβῶς ὡς τὸν τρόπον καὶ σήμερον ἐνίστη τούτου συμβαίνει, ὅταν πολλοὶ ἀπροσέκτως εἰσερχονται εἰς τὰ ἀβαθῆ τοῦ κόλπου ὕδατα χάριν λουτροῦ.

Κατὰ τὰς λαμπράς ἐσπέρας, καθ' ἃς ἡ σελήνη παρίσταται ὡς παμμεγέθης σφαῖρα καθαροῦ ἀργύρου καὶ τοσοῦτον γαίναιδιόωρος τυγχάνει ἐν τῇ διαχύσει τῶν ἀκτίνων αὐτῆς ὥστε πολλοὶ καθήνται πολλάκις κατῶθεν τῶν μεγάλων μάγκων ἢ πορτοκαλλεῶν καὶ ἀναγινώσκουσιν ἐκλεκτὰ τεμάχια τοῦ Σαίξπέρου, Βύρωνος καὶ Μπέρνς, οὐδεμία πράγματι ἄλλη παραπλησία θέσις ἡδύνατο νὰ ἐκλεγῇ διὰ τοιοῦτον ἀκοπὸν, καὶ οὐδεμία ἄλλη θὰ ἡδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ τινι τὸν πῶλον τοῦ περιγράφει τὴν φυσικὴν λαμπρότητα τῶν αὐτόθι τοπίων καὶ τῶν γραφικῶν ἐν γένει μερῶν, ὅφ' ὧν περιβάλλεται. Ἀλλ' ὅμως θνητὸς ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ τί ἡ φύσις ἐκεῖ ἐδημιούργησεν, ἀποπειρώμενος δὲ τοῦτο ἡλέγχεται ὑπὸ τῶν ἐν τάχει ἐπὶ τῆς ἐκ τῆς ἀκτῆς ριπτομένων καὶ ἀποστρεφόμενων εἰτα ἐκεῖθεν κυμάτων τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ καὶ κατα-

γελᾷται ὑπὸ τῆς ὠραίας ὁροσειρᾶς, τῆς πρὸς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Μαδαγασκάρης ἐκτεινομένης. Ὁ νοῦς ἄρχεται διεγείρων διάφορα ζητήματα ἐν σχέσει πρὸς τὴν εὐρεῖαν ταύτην χώραν, τὰς πολλαπλὰς αὐτῆς πηγὰς καὶ τὸν λαὸν αὐτῆς, τὸν ἥδη ἀπὸ καταστάσεως βαρβαρότητος ἀνερχόμενον εἰς τὴν σφαῖραν τῆς ὀρθοσκευτικῆς καὶ πολιτικῆς ἐλευθερίας, οὐδὲ δύναται νὰ μὴ ἀναμνησθῇ τῆς πρὸ αἰώνων ὅλων διασαλπισθείσης βιβλικῆς προφητείας: «Καὶ ἡ Αἰθιοπία θὰ τείνῃ τὰς χεῖρας αὐτῆς εἰς τὸν Θεόν», πράγματι πράττει ἤδη τοῦτο καθ' ἡμέραν δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ σημεῖα τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἀνωτέρω προφητείας ἐν τῇ ὠραίᾳ ταύτῃ νήσῳ καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ἀφρικανικῆς ἀκτῆς. Πολλῶ ὅμως μᾶλλον ὁρατὸν καθίσταται τοῦτο ἐνταῦθα, ἐν τῇ Μαδαγασκάρῃ, ἢ ἐν παντὶ ἄλλῳ μέρει, ὅπερ ἐπεσκεψάμην, ἀφ' οὗτου κατέλιπον τὴν πατρίδα μου πέραν τῶν δυτικῶν θαλασσῶν.

Παραδόξον ὅτι τόσον ὀλίγιστα γινώσκονται περὶ τῆς ὠραίας ταύτης χώρας. Τὰς μὲν πρωίας ὁ διαυγὴς κυανὸς οὐρανὸς καὶ ὁ λαμπρὸς ἥλιος, διαχέοντα τὰς ἐνεργείας αὐτῶν ἐπὶ τῆς Μαδαγασκάρης, καθιστῶσι πρᾶγματι αὐτὴν θεάμα ἀληθὺς μεγαλοπρεπές, ἕκαστον κινούμενον ὃν φαίνεται ἀναρρωννύμενον καὶ νέα ζωὴ πανταχοῦ καταφαίνεται. Ὅτε δὲ περιπατοῦμεν ἐν τῇ κήπῳ καὶ συλλέγομεν ἔνθεν κακεῖθεν ἔνια ἐκ τῶν ποικίλων ἀνθέων, πῶς ἐπιθυμοῦμεν καὶ οἱ φίλοι ἡμῶν νὰ εὐρίσκοντο μεθ' ἡμῶν καὶ νὰ μετεῖχον καὶ αὐτοὶ μέρους τοῦ μεγαλείου, ὅπερ ἐφελκύει τὴν προσοχὴν πάντων τῶν ἐραστῶν καὶ θαυμαστῶν τῆς φυσικῆς καλλονῆς! Ὑπάρχει κεντρικὸν παρθεναγωγεῖον πρὸς τριτοβάθμιον παιδεύσει· ἡ σχολὴ αὕτη εὔρηται ἐν Ἀνταναναρίθῃ, τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Μαδαγασκάρης. Ἐντὸς δεκαετίας αἱ σχολαὶ ἡυξήθησαν ἀπὸ 369 εἰς 862, ἐνῷ κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἐφοίτησαν εἰς αὐτὰς 113,904 παῖδες ἐξ ὧν 26,000 ἔμαθον τὴν γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν. Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκκλησιῶν ἡυξήσεν ἀπὸ 800—1900 ἐντὸς δωδεκαετίας· οἱ εἰς τὰς ἐκκλησίας ταύτας ἀνήκοντες ἀνέρχονται εἰς 300,000 λαοὺς.

ΤΟ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ ΜΑΡΤΕΝ.

Τὸ ἀκρωτήριο τοῦτο, τὸ Cap Martin παρὰ τοῖς Γάλλοις, παρίσταται ὡς φοινῖξ, ἀνερχόμενος ἐκ τῆς τέφρας τῆς Μαντῶνος. Τὸ ἀκρωτήριο αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἔγνος τῶν θαλασσίων Ἄλπεων, προεκτεινόμενον ἐπὶ ἐν ὅλῳ μίλιον εἰς τὴν θάλασσαν. Ἔστι δὲ μέγας ὑπὸ πιτύων κεκαλυμμένος βράχος, μὴ ἔχων ὕψος ἀνώτερον τῶν διακοσίων ποδῶν μέχρι τῆς κορυφῆς, στενὴ, ὑπὸ τῆς θαλάσσης διερρηγμένη, ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεκαυμένη καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πεπληγμένη λωρὶς τιτανολίθου! Ὁ ἀήρ εἶναι ρητινώδης ἐκ τῆς ἀπὸ τῶν πιτύων διαχυομένης ὀσμῆς, πολλάκις δὲ ἄλμυρός ὡς ἐκ τοῦ ἐκτινασσομένου ἀφροῦ τῆς θαλάσσης.

Ἡ τραχεῖα θαλασσία πνοὴ συνάστρεψε τὰς πίτους, εἰς πᾶν σχῆμα, ὅπερ δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι πραγματικῶς γραφικὰ· καὶ φαίνονται ὡς κεκυρωμένοι νάνοι, καθ' ὁμίλους ἀπὸ τῶν βράχων κατερχόμενοι· πολλὰχοῦ οἱ σφοδροὶ ἄνεμοι τοσοῦτον ἀπεγύμνωσαν τὰ δάση ἐπὶ τῆς τοῦ ὄρους πλευρᾶς, ὥστε ἔδωκαν αὐτοῖς μορφὴν τεχνικῶν λογμῶν κήπου, διεσκευασμένων διὰ τῆς κηπουρικῆς ψαλλίδος, πρὸς τέρψιν τῶν ὁμμάτων.

Μολοντοὶ ὅμως οἱ τραχεῖς ἄνεμοι πλήττουσι τὸ ἀκρωτήριο δὲν δύνανται πολλάκις πανταχοῦθεν πάντες ἀπὸ κοινοῦ νὰ πνεύσωσιν. Ὑπάρχουσι συγχεκαλυμμένοι, οὕτως εἰπεῖν, γωνίαι ἐν τῇ μιᾷ τῶν πλευρῶν, ὁσάκις ὁ ἄνεμος πνέῃ ἐκ τῆς ἐτέρας καὶ ὑπάρχουσι κοιλώματα ἐν τοῖς δάσεσιν, ἅτινα προφυλάσσονται πάντοτε ἀπὸ πάντων τῶν ἀνέμων ἐξαίρεσει τῶν σφοδρῶτάων. Τὸ ἀκρωτήριο κοσμεῖται ὑπὸ τῶν δένδρων αὐτοῦ δίκην χροσῶν μέχρις αὐτῆς τῆς θαλάσσης, διὰ μέσου δὲ τοῦ φαινοπρασί-νου αὐτῶν φυλλώματος ἡ θάλασσα φαίνεται ὑπὸ θελκτικῶν χρωμάτων τοῦ τῶ. Ὅταν ὁλόκληρος ὁ κόσμος εὔρηται βεθυθισμένος εἰς κίτρινον ἡλιακὸν φῶς, ἔστιν ἄρα θερπνότερον θέαμα τοῦ καθορῆν τὰ ζωηρὰ ὕδατα διὰ μέσου τῶν κλάδων;

Τὸ ἀκρωτήριον εἶναι ὡς αὕτη αὕτη ἡ φύσις ἐδημιούργησεν αὐτό. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἀγοράσασα αὐτὸ ἐταιρία ἤγειρεν ὑπερμέγεθες ξενοδοχεῖον ἐν τῇ πρὸς τὴν θάλασσαν ἀκρᾷ αὐτοῦ ὡς καὶ ζεῦχος τερπνῶν ἐπαύσεων πρὸς τούτοις ἄλλα τινὰ κτίρια ἱδρύνται ἐν διαφόροις μέρεσι μεταξὺ τῶν πευκῶν. Ἄλλ' ἡ τοποθεσία εἶναι ἥττον βεβλαμμένη πάσης ἄλλης ἴσης φυσικῆς καλλονῆς. Πρὸς Δ. ἐν μέσῳ τῶν στιλπνῶν ὑδάτων μικροῦ κόλπου κεῖνται τὸ Μόναχον καὶ τὸ καχυρυσμένον Μόντε Κάρλο· ὅπισθεν αὐτῶν ἡ ἐντεταμένη ἀκτὴ χωρεῖ πρὸς τὰ μακρὰν κείμενα ὄρη Ἑστερέλ. Ὅλος ὁ βόρειος ὀρίζων τέμνεται ὑπὸ τῶν ποικίλων κορυφῶν τῶν Ἀλπεων. Αἱ ὁροσειραὶ εἶναι ὀδοντωταὶ ὡς ὁ πρίων, ἀλλὰ μεθ' ὀπόσης μαγευτικῆς ἐνταῦθα ἀνωμαλίας!

Πρὸς Α. τὸ ἀκρωτήριον δεσπόζει τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκτάσεως κόλπου, ἐν τῷ βαθυτάτῳ καμπυλωμάτι τοῦ ὁποῦ ὑφύεται ἡ Μαντῶν. Πῶς παρίσταται ἡ ἀνατολικὴ Μαντῶν ἐν πλησιφαεῖ χειμερινῇ ἡμέρᾳ, ἐξηπλωμένη ἐν τῇ ἀκτῇ, γαλακτοέσσα καὶ ροδόχρους, χθαμαλὰς ἔχουσα τὰς στέγας ἐν σχέσει πρὸς τὴν κατωτέρω πάλιν, ὅλως δὲ μαυριτανικῇ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν λεπτὴν πυραμίδα τῶν οἰκιῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἀρχαίαν πόλιν! Αἱ πρασινοκίτρινοι κέραμοι τῶν στεγῶν παρσκειάζουσι τὸν θεατὴν εἰς τὸ ν' ἀκούσῃ τῆς φωνῆς τοῦ μουζίνῃ, ἢ εἰς τὸ θέαμα καμύλων ἢ ἄλλο τι καθαρῶς ἀνατολικὸν χαρακτηριστικόν. Πράγματι δὲ οἱ Μαῦροι εἶχον μεταβῆ ἑκεῖ πολλὰ καταλιπόντες ἔχνη. Ὁ κ. Ἀδδγκτων Σύμονδς, γράφων πρὸ εικοσαετίας, εἶπεν ὅτι εὕρισκοντο ἀρχαῖοι Μαντωνᾶοι, αἵτινες νέοι ἔτι εἶχον αἰχμαλωτισθῇ ὑπὸ τῶν Μαυριτανῶν· ἀραβικαὶ δὲ λέξεις εἶναι συνήθεις μέχρι τῆς σήμερον ἐν τῇ ἐπαρχιακῇ (palois) διαλέκτῳ τῆς χώρας.

Εἰς τοὺς Μαυριτανούς πρὸς τούτοις ὀφείλεται τὸ ὅτι τσαῦται τῶν ὀξείων κορυφῶν παρὰ τοῖς ἀγόνις ὄρεσι (πολλῷ ὑψηλότερον τοῦ ὀρίου, ὅπου καταπαύει ἡ ὑπαρξὶς δένδρων καὶ πάσης βλαστήσεως) στέφονται ὑπὸ ἡρειπωμένων φρουρίων καὶ ἰσχυρῶς τετιχισμένων κομποδελεων. Ταῦτα ἐκτίσθησαν πρὸ αἰῶνων ὅλων ὡς καταφύγια τῶν ἐν τοῖς χθαμαλωτέροις τιμῆμασιν ἀνθρώπων, ὑπόταν θὰ ἐνεφανίζοντο τὰ φοβερά τῶν Μαυριτανῶν σκᾶφη ἐν τῷ ὀρίζοντι αὐτῶν. Τὰ ὀρεινὰ ταῦτα χωρία εἰσι στερωρῶς βεβασισμένα ἐπὶ τῶν βραχιδῶν αὐτῶν βάσεων, συστρέφονται δὲ καὶ περιβάλλουσι τὸ ὀρεινὸν μέρος, περὶ τὸ ὅποιον καὶ ἱδρύνται, μετὰ τῆς χάριτος τοῦ ἐλισσομένου κισσοῦ. Ὁ κ. Σύμονδς λέγει περὶ μιᾶς τῶν πόλεων τούτων, τῆς Ροκεμπρὸν τὰ ἐπόμενα: «Ἐν τῷ σκληρῷ ὄγκῳ τοῦ λόφου ἱδρύεται ἡ πόλις· οἰκιακοὶ τοῖχοι καὶ κρηνοὶ συνεπαγινήθησαν, ἀλλοιωθέντα μόνον ὑπὸ τῆς τέχνης τῶν παρελθόντων χρόνων, καὶ ἐστερεοποιήθησαν ὑπὸ τῶν αἰώνων. Ἐξ ἀμφοτέρων τὰ αὐτὰ φύονται φυτὰ, σταθερὰ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἐγκαταλελειμμένων οἰκημάτων».

Ἄλλ' ἡ Ροκεμπρὸν εὐρηται ἐν κοιλῳματι τῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτισομένης ὀρεινῆς πλευρᾶς καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι ἥττον γραφικῇ θέσει, οἷα ἡ Καστελλὰρ καὶ ἡ Γορβίων, αἵτινες κεῖνται ἐν ἀκανονίστῳ ἐλικοειδεῖ σχήματι περὶ ὀξείας κορυφῆς ἢ στέφουσι κορυφὴν τινὰ λόφου. Αἱ ἐλικοειδεῖς αὗται ὅμως, κατὰ τὴν τοῦ ἱρλανδοῦ φράξιν, πόλεις εἶναι ἄγαν εὐρεῖαι ἀναλόγως τοῦ μεγέθους αὐτῶν. Ἄν ἡ παλαιὰ πόλις τῆς Μαντῶν π.χ. ἐπλατύνετο καὶ διερρυθμίζετο κατὰ τὸ σύστημα τῶν πόλεων τοῦ Βορρᾶ ὅποιον χώρον θὰ κατελάμβανε! Ὅν τρόπον τανύν ἱδρύνται τὰ γραφικὰ ταῦτα ἀθροίσματα τοίχων καὶ στεγῶν ἐσχεδιάσθησαν ἵνα ἴστανται ἐπὶ βάσεως, ὁμοιοζούσης τὸ σχῆμα πρὸς κῶνον σάκχαρος! Πάντες ἀποδέχονται ὅτι ἡ Μαντῶν ἀποτελεῖ ἐν τῶν ὠραιότερων σημείων καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν αὐτὴν τῆς ἀκτῆς καὶ παρέχει μὲν τερπνόν τι διὰ τὸ ὅμμα, οὐχὶ ὅμως καὶ εὐχάριστον διὰ τὴν ὄσφρησιν! Ἡ ἀρχαιότης αὐτῆς ἀπὸ μακροῦ χρονολογεῖται. Ἀνθρώποι ἐγεννήθησαν, ἔζησαν, καὶ ἐτάφησαν ἐν τῷ μικροσκοπικῷ τούτῳ σημείῳ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐπὶ ἔτη, ἄγνωστον κατὰ πόσον πλείονα τῶν δέκα αἰώνων!

Τὸ ἀκρωτήριον Μαρτὲν ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος καὶ τῆς πριγκηπίσσης τῆς Οὐαλλίας διὰ τὴν ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ ἡπείρῳ διαμονὴν αὐτῶν. Αἱ ΑΑ. ΥΥ ἐνωχίασαν σειρὰν δωματίων ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ ἀκρωτηρίου Μαρτὲν καὶ μετέβησαν ἐκεῖ πρὸ τινων ἐβδομάδων. Τὰ ὑπ' αὐτῶν καταληφθέντα δώματα κεῖνται ἐν τῷ ἰσογαίῳ τῆς δυτικῆς πτέρυγος, ἥτις προσηρτήθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους

καὶ εἶναι οὕτω πως διερρυθμισμένη ὥστε νὰ χωρίζεται καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ τοῦ λοιποῦ οἰκοδομήματος.

ΜΥΡΤΙΛΟΥ

ΔΙΟΤΙ ΗΤΟ ΠΤΩΧΟΣ

(Διήγημα πρωτότυπον).

Ἐν διώρῳ ἀπὸ τῆς πόλεως Στενημάχου ἀποστάσει ἐπὶ τῆς σκιερᾶς Ροδόπης ἐν μέσῳ θελκτικωτάτης δασώδους κοιλάδος ὑφύεται ἡ Σταυροπηγιακὴ τοῦ Μπατοσκόβου μονή. Δρῦς ὑψηλὰρνοι καὶ λεῦκαι προαιώνιοι διὰ τοῦ ἡδίστου αὐτῶν μινυρισμοῦ καταθέλγουσι τὸν ὁδοπόρον. Ὁ ὑπὸ τὴν παχεῖαν αὐτῶν σκιάν βαίνων καὶ τὸ γλοερὸν ἔδαφος πατῶν, ὅπερ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, μόλις διεισδύουσαι διὰ τῶν δασυφύλλων κλάδων, βλέπουσι, καὶ ἀκούων τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον καὶ παυσίλυπον τῶν δένδρων ψίθυρον καταλαμβάνεται ὑπὸ θεοῦ τινὸς αἰσθήματος. Πρὸς στιγμὴν, νομίζων, ὅτι εὕρισκεται ἐν Δωδωνί τινί, αἶρει τὸν νοῦν πρὸς τὴν ἀρχαιότητα ἀναπολὼν τοὺς εὐθαλεῖς ἐκεῖνους τόπους, τὰ ἄλλα τῶν ἀρχαίων, ἐν οἷς ἱερομάντις καὶ χρησμοδοὶ τὰ μέλλοντα προσέλεγον.

Πανταχοῦ ρύακες κρυπτόμενοι ὑπὸ τὰ χόρτα καὶ πάλιν ἀναφαινόμενοι χαριέστεροι, ἐπαγωγικώτεροι, διαυγέστεροι περιρρέουσι. Πανταχοῦ δένδρα ὑψίστα καὶ μεγαλοπρεπῆ τανύουσι τοὺς πυκνοὺς αὐτῶν κλάδους, ἐφ' ὧν σιγῇ ἡδύαδων πτηνῶν ἐμφωλεύουσι. Πανταχοῦ πηγαὶ κρυστάλλωδεις καὶ κρῆναι διαυγεῖς κυλύουσι σιγῇ τὰ διαυγῆ αὐτῶν νάματα. Μαρμαίροντες δὲ καταρράκται ἐπὶ τοῦ πλησίον ρέοντος ποταμίσκου βροντωδῶς ἀντηχοῦντες ἀποτελοῦσι πρὸς τὴν κύκλωθεν ἡρεμίαν καὶ γαλήνην ζωηράν ἀντίθεσιν, τὴν τοσοῦτον συχνῶς παρατηρουμένην ἐν τῇ φύσει. Ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ λαοῦ καλούμενος, ἄτε διχαζόμενος, τὰ Βυζαντίας τῆς Παναγίας, καταπίπτων ἐξ ὕψους τριάνκοντα περίπου ποδῶν, παρέχει, εὐάρεστον θέαμα τοῖς ὄμμασι τοῦ παρατηρητοῦ.

Ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ μαγικῷ καὶ ἱερῷ ἐκεῖνῳ τόπῳ μεταρσιεῖται πρὸς τὸν Ὑψίστον, ὅστις οὕτως ἐν μεγίστῃ σοφίᾳ καὶ ἀρμονίᾳ τὴν φύσιν ἐξωράϊσε. Μακρὰν ἔτι τῆς Μονῆς ὁ ὁδοπόρος ἀποκαλύπτεται καὶ κλίνων τὸ γόνυ ὑφ' ὅτ' ἔχει τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀναφωνῶν τὸ τοῦ προφητάνακτος Δαυὶδ «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

Εἰς ἐπίμετρον δέ, τὸ μὲν ὁ θυμὸς ἡχος τῶν κωδωνίσκων τῶν νεομομένων ἐκεῖ που αἰγῶν καὶ τὰ ἡδύτατα τερετίσματα τῶν περιπταμένων ἀηδόνων καὶ ὑπολαίδων, τὸ δὲ ὁ ξηρὸς κρότος πελέκειος, καταρρίπτοντος γηραλέαν ὄρν, καὶ οἱ ἐργαζόμενοι ἐν τοῖς ἀμπελώσι καὶ γαίαις τῆς Μονῆς σεβάσμιοι μοναχοί, γέροντες κύπτοντες ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν ἢ νεανία, ὧν τὸ εὐχαρί καὶ παιδρὸν μέτωπον ἐρρυτίδωσεν ἡ λύπη καὶ ὁ πόνος, ἀπεικονίζουσι πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ παρατηρητοῦ τὴν ἀγνήν ἡδονὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοὺς κόπους, τὴν ἐν τῇ φύσει εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ἐκ τοῦ κόσμου δυστυχίαν, τὴν καλλονὴν καὶ τὴν ἐφῆμερον τῶν ὄντων ἐπὶ τῆς γῆς ὑπαρξιν.

Ἄλλ' ἡ μονὴ αὕτη τῆς Θεοτόκου πλὴν τῆς ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν αὐτῆς ἔχει καὶ ἱστορικὴν ἀξίαν. Ἐκτίσθη τῷ 1084 μ. Χ. ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Ἀλεξίου τοῦ Α' τοῦ Κομνηνοῦ. Κατὰ τὸ ἐπὶ μεμβράνης γεγραμμένον ἐλληνιστί, ἰθρισι καὶ ἀρμενιστί τῆς μονῆς τυπικόν, δύο ἀδελφοὶ Ἰβήρες, Γρηγόριος καὶ Ἀπάσιος, Πακουριάνοι καλούμενοι, ὧν ὁ μὲν ἦτο Σεβαστὸς καὶ μέγας Δομέστικος τῶν σχολείων τοῦ κράτους, ὁ δὲ μέγας Μάγιστρος τῆς Ἀνατολῆς, ἀπολαύοντες μεγίστων τιμῶν καὶ εὐνοίας παρὰ τῇ αὐτοκρατορικῇ αὐλῇ, κατενίκησαν τοὺς Πατοινάκας, βασιλεῖς τῆς Μολδοβλαχίας, βλάπτοντας τὰ συμφέροντα τοῦ βυζαντινοῦ κράτους.

Μετὰ τὴν νίκην ἀφέντες τὰ ἐχόσμια καὶ τὰ ὑπολειπόμενα αὐτοῖς τῆς ζωῆς ἔτη ἀποφασίσαντες πρὸς ἐξάντησιν τῆς ψυχῆς αὐτῶν νὰ ἀφιερῶσαι τῷ Θεῷ, ἔκτισαν τὴν μονὴν καὶ ἐμόνασαν πρῶτοι αὐτοὶ μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀπομάχων στρατιωτῶν. Ἐπροίκισαν αὐτὴν διὰ πολλῶν